

Книга Даниїла - Номер сімдесят вісім

Викриття чотирьох мерзот: історична паралель бунту у лаодикійському адвентизмі

Jeff Pippenger
2024-02-11

Історія аморійців використовується, щоб проілюструвати час, коли Божий гнів звершується проти лаодикійського адвентизму. Сестра Вайт зазначає, що Божий час для здійснення Свого покарання в останні дні, коли запечатаються сто сорок чотири тисячі, є таким самим, як і тоді, коли Бог навів Свій гнів на аморійців. Вона стверджує: «Хоча народ аморійців вирізнявся своїм ідолопоклонством і зіпсуттям, він ще не наповнив чаші свого беззаконня... Милосердний Творець був готовий терпіти їхнє беззаконня до четвертого покоління. Тоді, якщо не буде видно зміни на краще, на них мали впасти Його суди. З безпомилковою точністю Безмежний і нині веде облік усіх народів. Поки Його милість простягається у закликах до покаяння, цей облік залишається відкритим; але коли показники досягають певної межі, яку встановив Бог, починається здійснення Його гніву. Облік закрито. Боже довготерпіння припиняється».

Сестра Вайт чітко пов'язує звершення Божого гніву проти лаодикійського адвентизму з езекіїлевою ілюстрацією запечатування ста сорока чотирьох тисяч і зазначає, що воно починається, коли їхня чаша беззаконня наповнюється, а своєї повноти ця чаша досягає в четвертому поколінні. Уся ця інформація викладена в контексті видіння, яке розпочалося у восьмому розділі й зображує чотири мерзоти, що дедалі посилюються.

Тоді Він сказав мені: Сину людський, піднеси тепер очі свої у бік півночі. І я підніс очі свої у бік півночі, і ось, на північ, при воротах жертовника, при вході, — цей образ ревнощів. І Він ще сказав мені: Сину людський, чи бачиш ти, що вони роблять? навіть великі мерзоти, що їх чинить тут дім Ізраїля, щоб Я віддалився від Моєї святині? Але обернись ще, і ти побачиш ще більші мерзоти. І Він привів мене до дверей двору; і коли я подивився, — аж ось дірка в стіні. Тоді Він сказав мені: Сину людський, прорий тепер у стіні. І коли я прорив у стіні, — аж ось двері. І сказав Він мені: Увійди й побач лихі мерзоти, які вони тут чинять. І я ввійшов та побачив: і ось усякі подоби повзучих гадів і мерзотних звірів, і всі ідоли дому Ізраїля, намальовані на стіні навколо. А перед ними стояло сімдесят мужів із старійшин дому Ізраїля, і серед них стояв Язанія, син Шафана; і кожен мав у своїй руці кадильницю, і густий дим кадила підіймався вгору. Тоді Він сказав мені: Сину людський, чи бачив ти, що роблять у темряві старійшини дому Ізраїля, кожен у кімнатах своїх зображень? бо вони кажуть: Господь не бачить нас; Господь покинув землю. І сказав Він мені також: Обернись ще, і ти побачиш ще більші мерзоти, які вони чинять. Потім Він привів мене до дверей брами дому Господнього, що була обернена на північ; і ось, там сиділи жінки, які оплакували Таммуза.

І сказав Він до мене: Чи бачив ти це, сину людський? Обернися ще раз, і ти побачиш ще більші мерзоти, ніж ці. І привів Він мене до внутрішнього двору дому Господнього, і ось при вході до храму Господнього, між притвором і жертвником, було близько двадцяти п'яти чоловіків: їхні спини були до храму Господнього, а обличчя — на схід; і вони поклонялися сонцю, обернувшись на схід. Тоді сказав Він мені: Чи бачив ти це, сину людський? Хіба це для дому Юдиного дрібниця — чинити мерзоти, які вони тут чинять? Бо вони наповнили край насильством і знову прийшли, щоб гнівити Мене; і ось вони підносять гілку до свого носа. Тому й Я вчиню в люті: око Моє не пожаліє, і не змилюся; і хоч вони кричатимуть Мені у вуха гучним голосом, Я їх не почую. Єзекіїля 8:5–18.

Після того як Єзекіїлю було показано першу мерзоту — встановлення образу ревнощів при вході до брами жертвника, йому повідомляють, що йому покажуть ще більші мерзоти, ніж образ ревнощів. Друга мерзота представлена таємними кімнатами, де старійшини, що представляють керівництво, приносять молитву, символізовану кадінням, і проголошують, що Господь покинув землю і не бачить їх. Але Єзекіїлю повідомляють, що він побачить ще більші мерзоти, ніж ці.

Третя мерзота представлена «жінками, що оплакують Таммуза», але є ще більша мерзота, бо четверта мерзота виявляє керівників — двадцять п'ять чоловіків, які поклоняються сонцю, спинами обернені до храму.

У четвертій мерзоті проголошується, що «старійшини» «наповнили землю насильством і знову прийшли, щоб довести мене до гніву; і ось, вони підносять гілку до свого носа». «День роздратування» — це день, коли починається служіння Божого гніву, як це сталося зі стародавнім Ізраїлем, коли вони відкинули вістку Ісуса Навина та Халева щодо Обітованої землі. Відкидання вістки про запечатування означає, що для Єрусалима чаша беззаконня переповнилася. Ісус Навин та Халев представляють малу групу, тобто тих небагатьох вірних, які зітхають і плачуть через мерзоти в церкві та в краю.

Тоді Мойсей і Аарон упали долілиць перед усім зібранням громади синів Ізраїлевих. А Ісус, син Навина, та Халев, син Єфунни, що були з тих, які розвідували землю, роздерли свої одежі, і сказали до всієї громади синів Ізраїлевих: Земля, якою ми проходили, щоб її розвідати, — вельми добра земля. Якщо Господь має в нас уподобання, то введе нас до цієї землі й дасть її нам, — землю, що тече молоком і медом. Тільки не бунтуйте проти Господа і не бійтеся народу тієї землі, бо вони — пожива для нас: їхній захист відступив від них, а з нами Господь; не бійтеся їх. Та вся громада сказала, щоб побити їх камінням. І слава Господня з'явилася в наметі зборів перед усіма синами Ізраїлевими. І сказав Господь до Мойсея: Доки цей народ буде зневажати Мене? і доки не будуть вірити Мені, попри всі знамення, які Я показав серед них? Я вражу їх пошестю й позбавлю їх спадщини, а з тебе зроблю народ більший і сильніший за них. Числа 14:5–12.

«Провокація», яку спричинили бунтівники в Книзі Числа, а також у Книзі Єзекіїля, ґрунтується на відмові бунтівників визнати «знаки», що були явлені. «Знаки», відкинуті за днів Мойсея, були «знаками», що слугували прообразом прояву сили Бога в історії

мілеритів. Давній Ізраїль розгнівив Бога, відкинувши «знаки» прояву Його сили в їхній основоположній історії. У час запечатування ста сорока чотирьох тисяч сучасний Ізраїль також відкидає (відвертається від) саму ту основоположну історію, що мала бути «знаком», який дозволив би їм «розпізнати» повторення історії Опівнічного Крику, що повторюється в останні дні.

Бог дозволяє бунтівникам побачити повторення прояву Божої сили, адже саме це повторення прояву Божої сили було не лише пізнім дощем, а й істиною, яка врятувала б їх, якби вони були серед тих, хто любить істину.

Ототожнення чотирьох мерзот восьмого розділу книги Єзекіїля як символів чотирьох поколінь лаодикійського адвентизму є частиною звістки, яку в останні дні розкриває Лев із племені Юди. Перше покоління почалося з повстання 1863 року, а через двадцять п'ять років, у 1888-му, настало повстання, яке позначило початок другого покоління, символом якого були «таємні кімнати». Через тридцять один рік, у 1919-му, вихід книги В. В. Прескотта під назвою «Вчення Христа» позначив початок третього покоління, яке Єзекііль представив як жінок, що плачуть за Таммузом. Через тридцять вісім років потому, у 1957-му, з виходом книги «Питання доктрини» прийшло четверте покоління, що позначає час, коли бунтівники обернуться проти звістки про запечатування, яка виходить зі сходу, і поклоняться сонцю.

Ми почнемо розглядати друге покоління заколоту лаодикійського адвентизму, яке проявилось на Генеральній конференції в Міннеаполісі 1888 року. Важливо пам'ятати, що всі чотири мерзоти Єзекіїля відбуваються в Єрусалимі; хоча вони становлять поступову історію заколоту, мова завжди йде про заколот, який відбувається всередині міста, що символізує лаодикійський адвентизм в останні дні.

Як одну з ознак руйнування Єрусалима Христос сказав: «Постане багато лжепророків, і вони зведуть багатьох». Лжепророки справді повстали, обманюючи народ і ведучи великі натовпи в пустелю. Чарівники й чаклуни, заявляючи про чудесну силу, вабили за собою людей до глухих гірських місць. Але це пророцтво сказане також про останні дні. Ця ознака дана як знак Другого Пришестя. І нині лжехристи та лжепророки являють знамення й чудеса, щоб звести Його учнів. Хіба ми не чуємо вигуку: «Ось, Він у пустелі»? Хіба не тисячі вирушили в пустелю в надії знайти Христа? І хіба не лунає нині з тисяч зібрань, де люди твердять, що мають спілкування з духами померлих, заклик: «Ось, Він у потаємних кімнатах»? Саме це й стверджує спіритизм. Та що каже Христос? «Не вірте цьому. Бо як блискавка виходить зі сходу й сяє аж до заходу, так буде й прихід Сина Людського». Бажання віків, 631.

Потаємні покої є символом спіритизму, а друга мерзота з восьмого розділу книги Єзекіїля відбувається в храмі, де на стінах потаємно були розвішані земні зображення.

І я ввійшов і побачив: і ось усякі плазуни, і огидні звірі, і всі ідоли дому Ізраїля, намальовані на стінах навколо. І перед ними стояло сімдесят мужів зі старійшин дому Ізраїля, а посеред них стояв Язанія, син Шафана, і в кожного в руці була своя

кадильниця; і здіймалася густа хмара кадильного диму. І сказав він мені: Сину людський, чи бачив ти, що роблять у темряві старійшини дому Ізраїля, кожен у кімнатах своїх зображень? Бо вони кажуть: Господь не бачить нас; Господь покинув землю. Єзекіїля 8:10-12.

Єзекіїль бачить у святині «ідолів дому Ізраїля, зображених на стінах», але йому прямо сказано, що це відступництво відбувається також у «покоях зображень» кожного зі старійшин. Відступництво в буквальному храмі виявляє відступництво в людському храмі.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

Друга мерзота являла собою прояв зла як у самій церкві, так і в умах старійшин, покликаних бути її охоронцями. Зло, виявлене там, — це зло спіритизму. За днів Ноя, коли всі помисли сердець людських були злими, допотопні наповнили свою чашу беззаконня.

І Бог побачив, що зло людини велике на землі, і що кожен намір думок її серця був тільки злом повсякчас. Буття 6:5.

Друге покоління визначає, коли спіритизм проник як у керівників Єрусалима, так і в корпоративну структуру Лаодикійського адвентизму. Те, що робили "старійшини дому Ізраїля" "у темряві," "в" їхніх "кімнатах" "образів," виявляє "що кожен замисел думок" їхніх сердець "був тільки злом." Сестра Вайт чітко говорить, що знищення Єрусалима представляє кінець світу, і свідчення про потоп у часи Ноя також представляє кінець світу. В останні дні ті, хто відмовляється освячуватися істиною, охоплюються спіритизмом, як це показано другою мерзотою восьмого розділу Єзекіїля.

Друга мерзота Єзекіїля представляє відступництво, що настало у 1888 році, і стає символом другого покоління, але більше того, 1888 рік і все, що він символізує або чим символізується, повторилося 11 вересня 2001 року. Сестра Вайт чітко зазначає, що в 1888 році зійшов сильний ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення, і тому ця історія представляє час, коли великі будівлі Нью-Йорка мали бути повалені дотиком Бога, і Об'явлення 18:1–3 мали виконатися.

Небажання відмовитися від задалегідь сформованих поглядів і прийняти цю істину лежало в основі значної частини опору, виявленого в Міннеаполісі проти Господнього послання через братів Ваггонера і Джонса. Розпалюючи цей опір, Сатана зумів значною мірою відгородити наш народ від особливої сили Святого Духа, яку Бог прагнув їм дарувати. Ворог перешкодив їм здобути ту дієвість, яка могла б належати їм у несенні істини світові, як апостоли проголошували її після дня П'ятидесятниці. Тому світлу, яке має осяяти всю землю своєю славою, противилися, і через дії наших власних братів його значною мірою було стримано від світу. Вибрані послання, книга 1, 235.

Історія 1888 року стала прикладом відкинення звістки пізнього дощу, яка прийшла 11 вересня 2001 року. 1888 рік є символом другого покоління лаодикійського адвентизму, яке

представлене другою мерзотою в книзі Єзекіїля, а описана там історія окреслює бунт, прообразом якого були сімдесят старійшин. Їхній бунт представляв спіритизм і відповідав сповненню чаші випробувального часу за днів Ноя. Відкинення цієї звістки проілюструвало відкинення керівництвом звістки пізнього дощу, яка мала вказати на прихід третього горя ісламу.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Керівництво, яке у 1888 році відкинуло звістку, було прообразом відкинення звістки ісламу 11 вересня 2001 року, але Бог має намір явити прояв сили, який ті лідери побачать як частину свого суду над ними. Прояв сили пізнього дощу відбувається наприкінці періоду запечатування. Він почався 11 вересня 2001 року, але досягає свого апогею наприкінці трьох з половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення, коли настає "великий землетрус".

Послання 1888 року було лаодикійським посланням, останнім закликком до колись обраного народу, який тоді вже обминали.

"Вістка, дана нам А. Т. Джонсом та Е. Дж. Ваггонером, є Божою вісткою до Лаодикійської церкви, і горе кожному, хто заявляє, що вірить у істину, і все ж не віддзеркалює іншим Богом дані промені." Матеріали 1888 року, 1053.

Послання 1888 року було тим посланням, яке вказувало на те, що, коли 11 вересня 2001 року були повалені великі будівлі міста Нью-Йорка, Лаодикійській церкві належало дати пряме свідчення; а пряме свідчення — це звістка ісламу про третє Горе, яка, коли її подих торкнеться відступного народу, має силу оживити його як могутнє військо.

"Пряме свідчення повинно бути донесене до наших церков і установ, щоб пробудити сплячих."

Коли слову Господньому вірять і його слухаються, відбуватиметься стійкий поступ. Тепер побачмо нашу велику потребу. Господь не може використати нас, доки не вдихне життя в сухі кості. Я почув такі слова: «Без глибокої дії Духа Божого на серце, без Його життєдайного впливу, істина стає мертвою літерою». Рев'ю енд Геральд, 18 листопада 1902 року.

1888 рік ознаменовує початок другого покоління адвентизму, але також окреслює лінію пророцтва, що узгоджується з останніми днями. 11 вересня 2001 року Бог повів людей, які вирішили прийняти те, що напад ісламу на звіра, який виходить із землі, був виконанням пророцтва, назад до стародавніх стежок. Народові Божому потрібно було повернутися до коштовностей Вільяма Міллера і здобути розуміння основоположних істин, які включали виконання першого й другого Горя, що своєю чергою утверджувало настання третього Горя в той час. Повернувшись на ті стародавні стежки, вони побачили священність двох таблиць Аввакума.

Повстання 1863 року проти двох таблиць Аввакума, які є коштовностями Міллера і водночас підвалинами адвентизму, слугувало прообразом повстання, що повторилося 11 вересня 2001

року; адже знову керівництву лаодикійського адвентизму було надано можливість відстояти коштовності Міллера або відкинути їх. Усі чотири покоління адвентизму, представлені у восьмому розділі Єзекіїля, також представляють повстання лаодикійського адвентизму 11 вересня 2001 року.

Ми продовжимо визначати друге покоління лаодикійського адвентизму у наступній статті.

Бог створив людину з почуттями, здатними осягати реальності вічності. Ці почуття мали зберігатися чистими й святими, вільними від усього земного. Але люди перестали брати до уваги вічність. Про Бога, Альфу й Омегу, початок і кінець, Того, в чиїх руках доля кожної душі, забули. Вважаючи себе могутніми в пізнанні, люди опустилися до найнижчого рівня в Божих очах.

Розум людини став земним. Замість того, щоб являти відбиток божественності, він являє відбиток людськості. У його покоях видно земні образи. Розбещувальні звичаї, що панували за днів Ноя, ставлячи мешканців того віку поза надією на спасіння, спостерігаються й сьогодні. Знаки часу, 18 грудня 1901 р.